

Arrest

nr. 114 472 van 26 november 2013
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen werden aan de verzoekende partij op 20 november 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 januari 2010 samen met zijn ouders een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 6 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 september 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing bij arrest nr. 87.619.

1.2. Op 27 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 5 november 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 7 november 2012 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 2 juli 2013 diende verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 4 september 2013 onontvankelijk verklaard.

1.5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 4 september 2013 een inreisverbod werd opgelegd dat evenwel werd ingetrokken.

1.6. Op 20 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

Naam/nom: H (...)

Voornaam (...): E

(...)

Nationaliteit/(.): Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft langer dan 90 dagen op 180 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet aantonen deze termijn niet te hebben overschreden

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

*Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen.
PV nr AN.43.LB.129678/2012*

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen.
PV nr AN.43.LB.129678/2012

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengengacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan 90 op 180 dagen op het Schengengrondgebied of kan niet aantonen deze termijn niet te hebben overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Betrokkene diende op 02/07/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/09/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 20/11/2013.

Betrokkene heeft op 23/11/2012 het Schengengrondgebied verlaten nadat hij vanuit illegaal verblijf instapte in een vrijwillig terugkeertraject bij de DVZ. De DVZ bekostigde zijn ticket van Brussel naar Tirana. Uit de inreisstempels van zijn paspoort kan afgeleid worden dat betrokkene op 20/12/2012 en dus nog geen maand later al opnieuw het Schengengrondgebied heeft betreden. Hij heeft zich opnieuw genesteld in illegaal verblijf. Hij respecteert dus duidelijk de reglementeringen niet. Uit de duur van zijn terugkeer naar Albanië (minder dan 1 maand) en de duur van zijn huidige illegale toestand kan ook afgeleid worden dat betrokkene niet de intentie had om de regelgeving te respecteren. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: ,

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.
(...) »*

1.7. Eveneens op 20 september 2013 wordt aan de gemachtigde een inreisverbod betekend (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer :

H.E. (...) nationaliteit: Albanië

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en of grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Er wordt aan betrokkene geen termijn toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft op 23/11/2012 het Schengengrondgebied verlaten nadat hij vanuit illegaal verblijf instapte in een vrijwillig terugkeertraject bij de DVZ. De DVZ bekostigde zijn ticket van Brussel naar Tirana. Uit de inreisstempels van zijn paspoort kan afgeleid worden dat betrokkene op 20/12/2012 en dus nog geen maand later al opnieuw het Schengengrondgebied heeft betreden. Hij heeft zich opnieuw genesteld in illegaal verblijf. Hij respecteert dus duidelijk de reglementeringen niet. Uit de duur van zijn terugkeer naar Albanië (minder dan 1 maand) en de duur van zijn huidige illegale toestand kan ook afgeleid worden dat betrokkene niet de intentie had om de regelgeving te respecteren.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur

of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op een repatriëring die gepland is voor 29 november 2013. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de

tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht getuigen op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.3.2. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voorziet in een uitdrukkelijke afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten (zgn. termijn voor vrijwillig vertrek). De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten vormt tevens ook de motivering voor het bestreden inreisverbod. Verzoeker houdt enerzijds voor dat het bevel geen motivering inhoudt m.b.t. deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van het bestreden bevel wordt voor wat betreft de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe om af te wijken van een termijn voor vrijwillig vertrek indien de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name "*Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen PV nr AN.43.LB.129678/2012.*"

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.3. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en betwist dat uit het loutere bestaan van een proces-verbaal *ipso facto* kan worden aangewend om iemand als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid te beschouwen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de gemachtigde niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Indien dus ten aanzien van verzoeker een PV werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk voor dat de gemachtigde op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel wordt verwezen naar een proces-verbaal PV nr AN.43.LB.129678/2012.

Evenwel bevat het voorgelegde administratief dossier geen proces-verbaal met betrekking tot deze aan verzoeker ten laste gelegde feiten.

Ter zitting verwijst de raadsvrouw van verwerende partij naar het administratief verslag vreemdelingencontrole. De Raad stelt vast dat het administratief dossier slechts één niet ondertekend verslag bevat van 20 november 2013 dat het volgende vermeldt: 'illegaal verblijf'. Dit verslag bevat geen enkele verwijzing naar het PV waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Los van de bewijswaarde van dit niet ondertekend verslag, volstaat zulk verslag noch een loutere verwijzing in het bestreden bevel naar een PV om aan te nemen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het standpunt in het bestreden bevel dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, met name omwille van een PV ten zijnen laste wegens opzettelijke slagen en verwondingen, waardoor aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en als gevolg waarvan aan verzoeker voorts het bestreden inreisverbod werd afgeleverd, vindt geen steun in enig bewijskrachtig stuk in het administratief dossier.

Door zich aldus te baseren op informatie die niet bij het administratief dossier werd gevoegd is het voor de Raad onmogelijk zijn toetsing uit te voeren.

De Raad acht het middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dan ook *prima facie* ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu zet de verzoeker uiteen dat het moeilijk te herstellen nadeel voortvloeit uit de samenhang tussen het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod die tot gevolg hebben dat hij gedurende 3 jaar niet langer de Schengenzone kan betreden. Verzoeker wijst erop dat hij als Albanese onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht en zich dus voor een periode van drie maanden vrij in de Schengenzone kan verplaatsen binnen een periode van zes maanden.

Gelet op het voorgaande gesteld onder punt 3.3 blijkt dat een ernstig middel op eerste zicht werd aangetoond. Aangezien op basis van de bestreden beslissingen verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, kan er redelijkerwijze worden gesteld dat verzoeker in zijn specifiek geval een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies) worden bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. MAES